

бізнес-структурою. У найзагальнішому розумінні ризик означає випадкову за своєю природою можливість отримати результат, що відрізняється від очікуваного. Водночас загроза зумовлює не ймовірність як негативного, так і позитивного відхилення від очікуваного результату, а чітко виражену можливість настання виключно несприятливих наслідків.

Управління господарськими системами у відносно безконфліктних ситуаціях і в ситуаціях загострених конфліктів має суттєво відрізнятись. Теорія управління фінансами у відносно безконфліктних ситуаціях на даний час досить добре розроблена хоча й не позбавлена дискусійних моментів. Управлінці, які озброєні лише знаннями, що дають корисний ефект у безконфліктних некризових умовах, схильні й у критичних ситуаціях діяти, виходячи з відомих їм шаблонів. Така лінія поведінки закономірно веде до фінансових втрат або й до ліквідації ділової одиниці шляхом банкрутства. Важливо усвідомити, що загальні цілі ділової одиниці залишаються такими ж як у безконфліктній, так і в конфліктній ситуаціях. Однак головні чинники досягнення й перешкоди реалізації цілей, залежно від ситуації, можуть суттєво відрізнятись.

Список використаних джерел:

1. Іонін Є. Є. Аналітичне підґрунтя забезпечення фінансової безпеки суб'єктів господарювання / Є. Є. Іонін, А. Г. Беспалова // Наукові записки Національного університету "Острозька академія". Серія "Економіка", 2014. – Вип. 27. – С. 126–131.
2. Підхормий О. Сутнісні характеристики фінансової безпеки національної економіки / О. Підхормий // Формування ринкової економіки в Україні: зб. наук. праць — Львів : Львівський національний університет ім. Івана Франка, – 2011. Вип. 23. Част. 2. – С. 202–207.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ОРІЄНТИРИ РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ

Є. В. КОВАЛЬОВ, д-р екон. наук, проф.

Харківський національний університет внутрішніх справ

61080 Україна, м. Харків, пр. Ландау, 27

Yugran49@mail.ru

В останні роки в Україні набирає силу небезпечне явище - стрімке збідніння і необґрунтоване збільшення розриву у доходах між групами населення. За даними досліджень Інституту соціології НАНУ, якщо на початку 1990 – х років співвідношення доходів 10% найбагатших і 10% найбідніших українців складало 12:1, в 2002 році – 30:1, то к 2010 року воно виросло до 40:1. При цьому, ООН в 1974 р. прийняла «Декларацію про встановлення міжнародного економічного порядку», яка рекомендувала максимальний розрив між багатими і бідними не більше 3 : 1. В Україні незрозуміло високі тарифи і неефективна система субсидування у житлово-комунальному

господарстві поступово знищують середній клас і ведуть до ще більшого порушення світових соціально-економічних стандартів.

Для сучасної України проблема бідності проявляється і усередині – коли більшість населення стає все бідніше, а багатство концентрується у невеличкій групі людей, і зовні – коли країна стає бідніше інших країн світу. Збільшення економічної нерівності населення веде до загострення соціальної напруги, конфліктів, зростання злочинів, економічної небезпеки, революційних настроїв. Внаслідок «зовнішнього» збідніння знижуються авторитет держави і конкурентоспроможність підприємств, збільшується міграція населення в інші країни. В зв'язку з цим для України гостро актуальною є швидка і ефективна реформа економічного збагачення, обґрунтованого пропорційного зростання доходів груп населення, дотримання діючих стандартів «міжнародного економічного порядку», встановлення соціально-економічних орієнтирів розвитку бізнесу. Внаслідок аналізу проблеми зроблені висновки:

1. В цей час Україна знаходиться у дуже складному економічному становищі. Військові дії, втрата значних територій, зниження економічного потенціалу країни більше ніж на 20% різко послабили міцність економічної безпеки держави.

2. Керівництво країни ініціює численні новаторські зміни. Але серед запланованих і здійснюваних реформ відсутня головна – реформа економічного збагачення країни, її регіонів, підприємств, людей. У бідній країні завжди буде процвітати корупція. Бідна країна не зможе захистити себе, забезпечити свободу і незалежність, достойні умови життя і розвиток народу. В цих умовах реформа економічного збагачення країни повинна стати головною реформою розвитку. Без її успішного проведення інші реформи приречені на провал.

3. Незважаючи на втрати, наша держава ще має значний промисловий, аграрний, ресурсний, інтелектуальний потенціали, приємні природно-кліматичні умови, вигідне географічне положення.

4. Необхідно вирішити, за рахунок яких ринків – внутрішнього або зовнішніх доцільно проводити збагачення країни. У цей час внутрішній ринок України дуже нестабільний, послаблений, з низькою ємністю і купівельною спроможністю покупців, високим рівнем інфляції. Збагачення країни за його рахунок може розтягнутися на довгі десятиріччя. Безумовні переваги у цьому мають зовнішні ринки, особливо країн з твердою валютою – європейський, ринки США, Китаю.

5. В сучасних умовах основними суб'єктами внутрішнього ринку стають малі і середні підприємства. Визначальна роль у розвитку експорту і заробітку на зовнішніх світових ринках розвинутих країн належить великим підприємствам в організаційній формі міжнародних корпорацій, які необхідно створювати і підтримувати.